

Open brief van Sicco Mansholt aan de voorzitter van de 'Belgische Boerenbond' (Brussel, 31 Maart 1971)

Source: Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis, Amsterdam. Sicco L. Mansholt (1945-1995). Milieu. Teksten van lezingen van J. Linthorst Homan. In manuscript en gedrukt. 1951-1953, 528.

Copyright: Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis / International Institute of Social History

URL:

http://www.cvce.eu/obj/open_brief_van_sicco_mansholt_aan_de_voorzitter_van_de_belgische_boerenbond_brussel_31_maart_1971-nl-9d18b165-32a9-499f-a3e5-52c09bc74bb6.html

Publication date: 14/09/2012

Open brief aan de voorzitter van de Belgische Boerenbond (Brussel, 31 maart 1971)

Zeer geachte heer Boon,

Nadat U in een wat opgewonden open brief mij vergelijkt met een rat in een kooi die bijt waar hij kan en Uw organisatie "het Groene Front" mij een Europees technocraat noemt die sinds jaren de Europese boeren tergt met allerlei beschuldigingen, bedreigingen en onuitvoerbare plannen, met een diepgaand onbegrip voor hun toestand en een cynisch misprijzen van hun produktiviteitsinspanningen, lijkt mij de tijd gekomen onze discussie in wat evenwichtiger vaarwater te brengen.

Een evenwichtigheid die eveneens ontbroken heeft in de voorlichting door Uw organisatie, gedurende de laatste weken voorafgaand aan de Brusselse betoging, die een zo tragisch verloop heeft gehad. Het is deze voorlichting waarop ik heb gedoeld toen de pers mij tijdens deze gebeurtenissen naar mijn oordeel vroeg over het verloop van de demonstratie.

Reeds enkele weken voor de Brusselse betoging heb ik mijn bezorgdheid uitgesproken, zowel over de vaak lichtvaardige wijze waarop door vele bestuursleden van landbouworganisaties in Europa het vraagstuk van de landbouwproducties wordt behandeld als over de voorlichting inzake de voorstellen van de Europese Commissie tot structuurhervormingen.

Ik heb dit als een algemeen fenomeen geconstateerd en U niet speciaal genoemd. Aangezien U de enige bent die op mijn opmerking heeft gereageerd wil ik U ook antwoorden.

Ik ben van mening dat wij door een rustige discussie in het openbaar de boeren, voor wie deze vraagstukken toch in de éérste plaats van belang zijn, duidelijk kunnen maken wat wij willen en hoe wij dat denken te bereiken. In de tweede plaats kunnen wij trachten door deze voorlichting misverstanden weg te nemen en daardoor een bijdrage te geven tot een objectieve beoordeling van de politiek, zowel van de Commissie als van de Europese Gemeenschap als zodanig.

U zult het toch met mij eens zijn, dat ik er, nadat ik in woord en beeld in uw Brusselse demonstratie enkele malen ben opgehangen en in een doodkist gelegd, enig recht op heb onze politiek te rechtvaardigen.

Op mijn verzoek een gesprek te hebben, verlangt U dat ik éérst moet bewijzen dat Uw voorlichting niet goed is geweest. Welaan, ook daaraan wil ik voldoen. U zult begrijpen dat ik hierbij korthed zal betrachten door slechts enkele voorbeelden te geven.

In de eerste plaats verwijs ik naar de jaarrede die U hebt gehouden voor de Boerenbond (zie "De Boer" van 27 januari 1970). U zegt daarin tot driemaal toe, sprekend over het Memorandum van de Europese Commissie, dat de Commissie om de produktie af te remmen een politiek voorstaat van gevoelige prijsverlagingen.

Dit is een onwaarheid.

De politiek ten aanzien van de prijzen is door de Commissie zorgvuldig geformuleerd in de volgende paragraaf:

(§ 57) : "In de komende jaren zou het prijsbeleid op de volgende beginselen kunnen berusten: voor de produkten waarvan structurele overschotten aanwezig zijn, bestaat een permanente druk op de prijzen en verhoging van deze prijzen lijkt op korte termijn uitgesloten. Dit zal slechts mogelijk zijn zodra, rekening houdend met het buitenlandse handelsverkeer, de uit de ontwikkeling van de bevolking en van de inkomens voortvloeiende vraag het aanbod zal hebben overtroffen. Voor de andere produkten zullen prijsverhogingen mogelijk zijn naarmate de ontwikkeling van de vraag zulks toelaat."

In de tweede plaats wil ik iets zeggen over de recente voorlichting van het Groene Front inzake het prijsbeleid. Wie de actie heeft gevolgd moest wel tot de conclusie komen dat er een groot verschil bestond tussen hetgeen door de Europese boerenorganisaties werd geëist enerzijds en hetgeen door de Europese Commissie werd voorgesteld anderzijds en dat dus de voorstellen van de Europese Commissie een grove miskennis inhielden van de situatie. Zie onder andere de oproepen in "De Boer" onder de titels: "Vuistslag op de Ministerstafel" en "Groen Front roept op".

Wat was nu de werkelijkheid ten aanzien van de belangrijke produkten? Voor tarwe werd een "psychologische prijsverhoging" gevraagd, vertaald door Duitsland met 5%, Nederland 4%, België 2% en Frankrijk en Italië met 0%. De Commissie stelde een "psychologische verhoging" van 2% der richtprijs voor.

Voor melk stelde de Commissie voor 5%, de COPA vroeg 6%. De verwerkingsmarges in aanmerking genomen is dit een verschil van plm. 1½%.

Voor voergerst stelden de landbouworganisaties een verhoging van 5% voor, de Commissie eenzelfde percentage. Voor brouwergerst stelden de organisaties een extra verhoging van de prijs voor door een speciale maatregel, maar op de vraag hoe dit moest worden gerealiseerd zijn de landbouworganisaties het antwoord schuldig gebleven.

Voor rundvlees werd een verhoging van 10% voorgesteld. De Commissie heeft deze verhoging aanvaard, doch verdeeld over twee jaren, omdat zij van oordeel is dat de markt een éénmalige verhoging niet verdraagt.

Bovendien heeft de Commissie, omdat ook zij de voorstellen van prijsverhoging onvoldoende achtte voor belangrijke categorieën van boeren, directe inkomenssubsidies voorgesteld van plm. BF 20.000,- per jaar per bedrijf, mede in de overtuiging dat iedere prijsverhoging voornamelijk de grote boeren helpt en niet de kleine.

De bestuursleden van de organisaties hebben geweten dat de verlangens ten aanzien van de prijspolitiek in de verschillende Europese landen uit elkaar liepen, en zij hebben dit in hun actie voor de Brusselse betoging geheel veronachtzaamd. Zij wisten dat de grote zusterorganisatie in Frankrijk geen graanprijs- noch een suikerbietenprijsverhoging wenselijk achtte en dat de grote Italiaanse boerenorganisaties een verhoging van de maisprijs ongewenst vonden.

Hiermede kom ik op het volgende punt van mijn mededeling aan de journalisten, namelijk dat vele bestuursleden van organisaties alleen hun nationale eisen op tafel leggen en daarmee de boer opgaan, alsof de prijzen nog nationaal in Bonn, Rome of Parijs worden vastgesteld. Ik heb hierbij het voorbeeld van Duitsland aangehaald, waar de Duitse Boerenbond in al haar vergaderingen een graanprijsverhoging eist van 10%, terwijl zij weet dat de verschillende zusterorganisaties in de andere landen van de Gemeenschap dit niet wensen. Dat daarbij de vice-voorzitter van deze organisatie, de boeren met duizenden tractoren de straat op krijgt onder de leuze van 18% verhoging van de gerst- en maisprijs, laat ik dan maar verder buiten beschouwing. Het zal ook U duidelijk zijn dat dit géén objectieve voorlichting is en dat hierbij de boeren tekort wordt gedaan.

Het is mijn grote zorg dat door deze scheve zwart-wit voorstelling van zaken, tegenstellingen worden opgeroepen die niet reëel zijn en dat daardoor gemakkelijk uitbarstingen kunnen worden veroorzaakt die in het belang én van de bevolking als geheel, én van de boer in het bijzonder moeten worden vermeden.

Ik nodig U daarom nogmaals uit in een constructief gesprek in het openbaar de moeilijke vraagstukken waarvoor wij beiden staan, te behandelen zodat er een beter begrip bij de bevolking komt voor de problemen waarmee de boeren te kampen hebben.

Hoogachtend,

S.L. MANSHOLT